

NOVELL

A

Begravning

Roy

Panen

Hej!

Jag heter Roy Panen och det är jag som har skrivit denna bok.

Den är gratis för läsning/lyssning, nedladdning, delning/spridning. Men den får inte säljas. Och den får inte användas som egen text i andra texter eller böcker.

Jag äger upphovsrätten, och bokfilen är säkerhetsskyddad.

Hoppas du kommer tycka om den.

Mer information finns i slutet av boken.

AMIR-serien

Den handlar om bästa kompisarna Amir och Sten, 8-9 år.

De är mycket mobbade, och de kommer ifrån varandra. Men deras kärlek till varandra är så stark att de senare, med fina vuxnas hjälp, finner tillbaka till varandra.

Båda kämpar framåt på sin nya väg i all hopplöshet. Och det blir en lång och tuff resa innan de ses igen.

Noveller

Från, AMIR Fosterfamilj.

- 1 Livet kollapsar 1-28 118 s.
- 2 Fosterfamilj 29-42 73 s.
- 3 Orostider 43-61 91 s.
- 4 Ledsamheter 62-87 114 s.
- 5 Begravning 88-115 121 s.
- 6 Övergiven 116-134 88 s.
- 7 Övergiven igen 135-156 108 s.
- 8 Överraskning 157-181 120 s.
- 9 Rymningsplaner 182-194 72 s.

Information

Noveller

AMIR Mobbare har gjorts om till fem noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som följer originalbokens linje av innehåll.

De fem novellerna är ett pedagogiskt alternativ till originalboken. De kan hjälpa läsaren att få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A = AMIR.

AMIR

Foster-

familij

Roy

Panen

Roy Panen

Bokförlag

Roy Panen –
NOVELLER
A FOSTER-
FAMILJ
Begravning

Information

NOVELLER A FOSTERFAMILJ

Begravning (5)

Hämtad från:

AMIR Fosterfamilj (första boken +)

© Roy Panen 2023

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Skrynklig plast, Roy
Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-28-1

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

2016-08-15

Numrering av böcker

Det blir knas med numreringen av böckerna, så denna bok Fosterfamilj får också bli bok ett och med ett plustecken efter. Och ”problemet” är löst.

Jag hade gjort en plan med berättelsen om Amir. Och det kändes bra att först skriva bok 3 Låtsasstorebror, därefter 4 Pirater och sist bok 8 Bråkstakar.

Dessa tre böcker tillsammans blev en kortare serieversion av de slutliga åtta.

Men när jag skrev bok ett kände jag att det också behöver bli en bok nio (tio). Och, som sagt, bok ett behövde klyvas till två böcker.

Regnbågs- färger

(Nedan krångliga beskrivning, med överkurs, kanske är mest för oss nördar.)

En liten kul sak kring numreringen av böckerna styrs på ett sätt av de sex (gay)regnbågsfärgerna lila, blå, grön, gul, orange och röd.

Och dessa färger med numrering startar i huvudtiteln AMIR.

Fast nu blir det hela lite knas i och med att bok ett blev två böcker. Fast detta löste jag med att i bok ett Mobbare, startar bokstaven A i AMIR med röd färg, (som ju också är kärlekens färg).

”Problem” är till för att lösas, så att säga.

Så räkningen i regnbågsfärgerna får, lite haltande, starta med röd färg i AMIR-serien. Fast den skulle ha startat med lila. Så egentligen startar färgstarten med bok 1+ Fosterfamilj.

Och så var detta lilla ”problem” löst”.

Färgräkningschema

(Röd 1), lila 1+, blå 2, grön 3, gul 4,
orange 5, röd 6, lila lila 7, blå blå 8,
grön grön 9,

(och om det blir fler böcker:)

gul gul 10, orange orange 11, röd röd
12,

(och en tredje omgång av sex räknings-
färger skulle bli:)

lila lila lila 13 blå blå blå 14 (och så
vidare).

Alltså: 1-6 en färg A MIR, 7-12 två likadana färger AM IR, 13-18 tre likadana färger AMI R, (och så vidare)

(Nu är nördén klar.)

Fosterfamili

Baksidestext

Inför begravningen mår Sten mycket psykiskt dåligt. Och han sover ingenting på tre nätter.

Hur ska han orka säga hej då till sin döda mormor? Och kommer han att våga gå fram till hennes kista?

Han behöver också klara möta sin numera helt tokiga och frånvarande mamma.

Och bästa kompisen Amir? Hur ska han möta honom? Vad ska han, de,

prata om? Ska de prata om hur jobbigt, svårt och ledsamt livet har blivit? Eller ... ska de bara leka tysta leken?

Fast på något vis måste han klara av alltsammans. Men det är bara hur?

Och begravningen tar väl slut någon gång. Eller ...?

Men Sten är stark också psykiskt och han kommer att klara av att ta sig igenom hela begravningen. Det blir kanske inte lätt – men det kommer att gå. Och han får mycket stöd och tröst av fosterpappan Ove.

SNART BEGRAV- NING

88 Inför
begravningen

Sten, familjehem i Örebro

Innan Rickard reser till sitt nya och permanenta familjehem går Sten och våndas över att han snart ska bli lämnad igen, och av honom.

Det känns som att allt det jobbiga bara håller på, och det kommer stadigt nytt, och allt det dåliga tycks aldrig vilja ta slut.

Och ett par dagar innan Rickard har rest till sitt nya familjehem kommer ett telefonsamtal till Sten. Det blir begravning på torsdag i nästa vecka. Om nio dagar.

Det känns som att han nog kommer att dö snart, av allt jobbigt som hela

tiden händer för honom. Ska han aldrig kunna få känna sig helt glad. Eller åtminstone glad en hel dag, från när han vaknar tills han på kvällen har lagt sig och somnat.

Men nej, alltid kommer det något tråkigt, jobbigt och som gör honom nedstämd och ledsen.

Begravningsceremonin hålls i kapellet innan kremeringen, och det är valfri klädsel. Gärna en söndagsklädsel, eller liknande, som passar för begravning.

Fast det blir bara en enkel begravningsceremoni i kapellet och en stund innan mormors kista rullas in i bränn-

ugnen för kremering.

Och mormors aska håller de i en liten urna som sparas till Sten. Han kan välja att begrava urnan eller strö ut mormors aska i någon minneslund.

Fast detta beslut behöver han inte ta nu, utan det kan göras senare när han känner sig mogen och redo för det.

Och på begravningsceremonin kommer han också att få träffa mamma. Men även Amir och hans pappa kommer att finnas där. Fast Amirs mamma kommer att stanna hemma med flickorna.

Sten vet redan nu att det kommer att

bli mycket gråt på begravningsdagen. Han får träffa sin bästa vän Amir, mamma och mor ... mors kista.

Kistan kommer att vara öppen. Men kommer han att våga titta på mormor? Han är inte säker på det.

I telefonen får de veta att mamma har varit på sjukhuset fram tills nu. Och hon har genomgått flera prover med undersökningar.

Läkarna försöker förstå hur illa det är med henne och hur stor hjärnskada hon kan ha fått.

Ja, det var mycket olyckligt att hon svimmade och slog huvudet i dammsu-

garen, där hemma på olycksdagen.

89 Nytt

familjehem på

gång

Och en vecka innan dagen för begravningsceremonin kommer får de ett telefonsamtal från socialförvaltningen.

Detta händer bara några timmar efter att Rickard har rest iväg till sitt nya fosterhem.

Sten har fått ett nytt familjehem som vill ta hand om honom. Och de bor i Stockholm, huvudstaden.

De har flera fosterbarn, och några är yngre än Sten. Den yngsta är fyra år.

De kommer med tåget och hämtar honom i Örebro om lite mer än en vecka. Två dagar efter begravningen.

Sten undrar varför han inte ska vara här i detta familjehem längre än såhär. Fast det är ingen som riktigt kan svara på hans fråga. Det har blivit så här nu

och familjehemmet är villiga att hämta honom om lite mer än en vecka.

Sten räknar snabbt ut att han då bara har varit här i detta akuta familjehem under två veckor.

Han undrar också vad de i den familjen har för intressen, om de gillar att spela fotboll eller så.

Men inte heller det kan han få svar på.

Det man vet är att han ska få börja i en skola där borta nästan med en gång, efter ett par dagar hos familjehemmet.

90 Oro och ångest

Från i dag sover Sten ingenting om nätterna. Och på dagen för begravningsceremonin har han, som sagt, inte sovit på tre dygn. Han har svarta ringar, som skuggor runt ögonen. Och han är mycket orolig, nervös och flackar med blicken.

Fast det verkar det inte vara någon

som har lagt märke till.

Och han känner inte att det finns, eller ens har funnits, någon som egentligen bryr sig om hur han mår.

Alla, alla som han har mött sedan olycksdagen, har gått på i sina egna världar, utan att egentligen tänka så mycket på honom.

Men kanske då förutom Rickard, och lite fröken på fritids. De känner han har brytt sig om honom

Men för alla de andra finns han liksom bara ibland och när det passar dem. Särskilt de här på gården i familjehemmet.

Nej, han känner sig inte sedd. Det har, sedan olycksdagen, mest bara varit Rickard som har sett honom.

Fast nu så har han åkt vidare till ett nytt och permanent familjehem. En familj som gillar att spela på instrument.

Ja, Rickard blir säkert glad där borta. Eller gladare, för han var ju glad när han var här med Sten, speciellt när de spelade TV-spel, cyklade eller skötte om ponnyhästarna.

91 Ingen ork eller lust

Och skolarbetet, där hemma på gården, har han haft svårt att kunna koncentrera sig på de senaste dagarna. Och efter att Rickard åkt.

Timmarna på torsdagen, som läraren varit där i huset för att undervisa, har han inte orkat delta i. Han höll sig i stallet hos ponnyhästarna.

Och de läxor som han fått, har han bara klarat av att göra hälften.

De ligger i en liten hög på skrivbordet i hans rum och väntar.

Det som han har klarat av är lite matte och svenska, och att skriva två sidor i skrivhäftet.

Fast, det är klart, han har ju också läst i piratboken för Pompe och Dandy.

Han vill gå i skolan – men orkar inte. Inte just nu. Samma är det med läxorna. Han har ingen större kraft för dem.

Ja, han mår riktigt dåligt. Egentligen vill han bara fly från allt.

Man kan klart säga att hans mentala

hälsa, sedan olycksdagen, har rasat rejält.

Och när läraren och kuratorn, på torsdagen, efter lunch, kom till gården och knackade på dörren till huset, var han i stallet.

Kerstin kom till stallet för att hämta honom. Men han sa till henne att han inte ville prata med kuratorn i dag. Och han orkade inte heller med någon skola. Inte i dag.

Kanske borde han prata med någon, med kuratorn. Men om vad då? Om människor som sviker och lämnar honom? Nej, det orkar han inte.

Det enda han vill nu är att få vara i fred och att få tröst av Pompe och Dandy.

Och det känns som att de förstår hur han har det.

Och de är alltid snälla.

Han sätter på Pompe grimman och tar ut honom till hagen. Där efter hämtar han också Dandy, som han leder till hagen.

Sedan mockar han ut skiten ur deras boxar, strör halm på golvet, häller i ett par nävar havre och pellets i deras krubbor och lägger in en packe med hö som de har att äta när de kommer hem

till stallet igen.

BEGRAV- NING

92 Psykiskt jobbigt

Sten, fosterpappa, Amir och hans
pappa, Stens mamma, Stens tidigare
lärare och fritidsfröken,

begravningskapell i Skövde

På begravningsdagen händer så mycket och Sten får ett stort kaos i huvudet. Mamma är där, men är helt frånvarande. Hon har två vårdare med sig.

Sten hälsar på mamma och hennes vårdare. Men mamma ser inte honom. Hon svarar honom inte när han försöker prata och få kontakt.

Och förstås så sänker detta honom ännu mer.

Amir och hans pappa är också där. Men Sten blir lite reserverad mot dem. För han vet inte vad han ska prata med

dem om. Och de upplever lite samma sak.

Dessutom ser de på Sten hur dåligt han mår. Ingen kan undgå att se att han har stora svarta ringar runt ögonen, som skuggor.

Fast just nu, här i dag, finns väl ingen trollformel för att få Sten att må lite bättre.

Nej, det som alla har att förhålla sig till, sikta in sig på, är att inte göra så att Sten mår ännu sämre.

Amir och Sten är typ tillsammans igen, och för en kortare stund på en begravning, men de säger inte mycket

till varandra. De vet inte vad de ska prata om – som inte gör att det blir svårt för Sten.

Och Amir ser på Sten att han mår mycket dåligt och är gråtfärdig.

De liksom leker tysta leken.

Och det som nog kanske skulle hjälpa Sten bäst nu, var väl om Rickard kom hit och drog iväg med honom.

De kunde väl ha ridit iväg på ponnyhästarna, eller något annat kul som Rickard skulle ha föreslagit.

Men nu blir allt bara till drömmar och fantasier.

93 Lärare och fritidsfröken

Stens tidigare lärare och fritidsfröken är också där, säkert mest för hans skull och för att de vill se hur han mår.

Och när de ser hur dåligt han mår, och med dessa stora, svarta skuggor runt ögonen, förstår de att han mår riktigt, riktigt dåligt.

De hoppar över att fråga hur han mår.

De förstår att då kommer han kanske att börja gråta.

Omedvetet bestämmer båda sig för att gömma sig bakom tanken med att Sten förstås mår dåligt för att det är begravning – och att mormor har dött.

Men hans mamma ...?

Jo, men hennes dåliga tillstånd är säkert också mycket jobbigt och påfrestande för honom.

Fast om hela sanningen ska fram så finns det väl ingenting där på begravningen i dag som inte är jobbigt för Sten.

Och egentligen så vill han bara fly

från allt.

94 Hem i Norrland

Fritidsfröken och Basir, Amirs pappa, har information till Sten om att hans mamma nu, efter begravningen, ska få vård på ett hem högt upp i Norrland.

Detta vårdhem är mycket speciellt.

Där har man specialiserat sig på hjärnskador hos patienter. Det kan vara hjärnskador efter fallolyckor, som för Stens mamma, eller hjärnskador som har uppstått efter trafikolyckor eller liknande.

Vårdhemmet är även kopplat till ett forskarteam som forskar om just hjärnskador.

De arbetar med att ta fram nya metoder för att hjälpa dessa patienter tillbaka till ett någorlunda drägligt och ”normalt” liv.

De tror att när Stens mamma slår huvudet i dammsugaren sker ett slags

kortslutning i hjärnan, som att någon har dragit ur sladden.

Vad de behöver göra nu är att hitta bra metoder för att – så att säga – sätta i sladden igen.

Fast det här blir ingen enkel sak och det blir säkert en längre resa. Men vad har de att förlora? Och för varje litet eventuellt framsteg, så hjälper de hans mamma till ett mera ”normalt” liv.

Sten tycker detta låter mycket bra, fast han känner att han inte längre har någon mamma. För hans mamma, som ju är där på begravningen, känner inte igen honom.

Eller han får ingen kontakt med henne. Fast ingen annan får väl det heller.

Hon är avstängd, borta, på något obegripligt vis.

Och allt detta skrämmer honom fortfarande. Det är obehagligt.

ORKAR

INTE MER

95 Vill inte

vara här

Sten och begravningsfolk, kapell

Sten orkar inte med något längre eller

djupare samtal med sin tidigare lärare eller sin tidigare fritidsfröken.

Han klämmer in sig på en bänkrad mellan Amir och fosterpappan. Här känns som kanske den minst dåliga platsen att sitta på. Och på Amirs andra sida sitter hans pappa, Basir.

Och prästen pratar. Han läser högt för alla ur bibeln, pratar om Jesus och Gud, och att mormor har fått komma hem.

Sten förstår inte allt som prästen säger. Men han tänker att allt är nog bara bra, och för mormors skull.

En kvinna sjunger en vacker sång och hela samlingen sjunger en psalm om att

få komma hem till Gud.

Sten vänder blicken upp mot taket. Fast det är nog ovanför taket, någonstans uppe i himlen, bland molnen, som mormor är nu.

Och prästen, och mormors kista ...

Nej, egentligen så vill han inte vara här. Han vill inte vara med på allt det som nu händer. Han skulle vilja sitta någon annanstans.

Han vill vara med Rickard, spela TV-spel, cykla, spela fotboll, rida ... Ja, det finns massor med roliga saker att göra där borta hos den akuta fosterfamiljen.

Fast Rickard är ju inte där längre.

Och utan Rickard. Nej, det blir inte samma sak. För det roliga finns också tillsammans med honom.

96 Var är
Rickard?

Allt här på begravningen blir för mycket för Sten. Och att han inte har sovit på flera dygn gör att han faller bort

i tankarna och yrar allt mer.

Ja, han är snart nära en kollaps.

Hans tankar och blickar far runt i salen: taket, molnen och mormor, prästen, kistan, Amir och allt som de har varit med om tillsammans, hans tidigare lärare, tidigare fritidsfröken, fosterpappan.

Ibland måste han blunda, för det snurrar för mycket i huvudet. Ja, som en värsta karusell.

Han börjar bli rastlös och otålig. Den enda som numera börjat betyda något för honom, har också försvunnit.

Rickard, tänker han. Var är du? Var

är Rickard? Han som blivit den mest betydande personen i hans liv. Och han finns inte här, på begravningen.

Han som egentligen inte har svikit honom, men ändå har lämnat honom.

Fast inte heller Amir har svikit eller lämnat. Det är ju bara det att sanningen, om att inte längre få vara med honom, gör för ont.

Och Rickard ...

Han har ju fått nya fosterföräldrar, och är i Hallsberg.

Ove, fosterpappan, och han körde förbi Hallsberg innan de kom hit till Skövde.

Om Sten fått välja hade han gärna blivit avsläppt där i Hallsberg. Han kunde bo hos samma familj som nu tar hand om Rickard. Rickard och han kunde bli som låtsasbröder.

Fast det här går väl bara i fantasin, som kanske dyker upp i någon dröm eller så.

97 Fina kläder

En tår tränger ut från ena ögat. Men han

torkar snabbt bort den med kavajärmen.

Ja, han har en mörkblå kavaj på sig.

Eller till och med en mörkblå kostym.

Och han vet att han är fin i den.

Ove ordnade med kostymen.

Och Sten har vit skjorta och en svart fluga runt halsen, och matchande, svarta skor.

Synd att inte mormor kunde fått se honom nu.

Eller så gör hon det. Hon kanske tittar ner på honom, uppifrån molnen. Och hon ler säkert stort när hon ser sin älskade pojke så här fin.

Amir har också kostym på sig. En

mörkgrå, som sin pappas. Ja, de är jättestiliga.

Men vad hjälper det att vara fin och stilig, när man mår så här dåligt?

Och mormors kista. Sten vill inte se mormor när hon ligger där i och är död. Nej, han känner ett så stort obehag att han väljer att inte ens gå fram till hennes kista.

Men han skulle vilja. Det är bara det att han inte orkar. Det gör för ont.

Fast han vet att hon också, som mamma, är klädd i fina kläder. Och mormor har en somrig klänning med gula blommor.

Och hon är fin i håret med ett matchande blommigt diadem.

Men, som sagt, han har inte tittat på henne där hon ligger i kistan. Det klarar han inte. Det gör för ont i bröstet då.

Det är Ove som har berättat för honom – om hur vacker hon är.

98 Allt gör honom så ledsen

Och Amir ...

Som flera gånger tidigare, sedan de kom hit, försöker Amir prata med Sten.

Men som tidigare nämnts, så vet inte Sten vad han ska säga. Det finns liksom inget längre att prata om – som inte gör

ont.

Han orkar inte prata om alla lyckliga dagar – förutom mobbningen då förstås.

Fast den började han ju att ta itu med, innan olycksdagen.

Han gav igen på mobbarna, och han tänkte ut ett system med att Amir och han skulle få bli lämnade ifred.

Ja, varje gång som mobbarna gav sig på Amir eller honom, i eller utanför skolan, på gården eller i bostadsområdet, skulle han ge igen på Robert. En av mobbarnas lillebror, som gick i Amirs och hans klass.

Ja, mobbarnas mobbning skulle

resultera i att Robert fick stryk.

Detta som fungerade hyfsat bra – fram tills olycksdagen.

Men sedan, därefter var det Amir som fick ta alla konsekvenser. Amir är mobbad och jagad varenda dag sedan dess, i och utanför skolan, på gården och runt i bostadsområdet.

Detta som han nu inte säger till Sten, för att inte lasta honom med mer bekymmer och ledsamheter.

Och tårarna kommer för Sten redan när han ser Amir i dag.

Ja, det blir som att trycka på en knapp – och så kommer tårarna.

Amirs pappa, Basir, försöker prata med Sten och lugna honom.

LÄMKNAR

ALLT

99 Tar farväl

Sten och mormor, kista

Innan begravningsceremonin är över, säger Sten att han måste gå på toaletten.

Fast på vägen ut tar han modet till sig och går fram till mormors kista, för att

säga hej då till henne.

Och hon är mycket vacker i sin somriga klänning med gula blommor.

Och hennes kista är mycket fin. Den är vit med flera blanka mässingshandtag utmed långsidorna. Och på insidan är den klädd med vitt tyg.

Det är inte heller något otäckt, att titta på hennes döda kropp, som han ju har trott. Hon ser ut som att hon sover.

– Hej då, mormor. Ha det bra där som du är nu. Jag saknar dej så mycket. Men varför lämnade du mej?

Han blir kvar vid kistan under en kort stund. Kanske en minut.

Därefter skyndar han sig därifrån.

Han småspringer.

Men han tar inte sikte på toaletten, utan springer ut från kapellet.

Han springer på en väg, långt, långt bort.

Då och då vänder han sig om för att se efter om någon följer efter.

Men allt han ser är ett kapell, krematorium, hus, som zoomas ut, blir mindre och mindre.

100 Han vill rymma

Det blir förmycket för Sten, och han vet inte vad han ska göra, mer än att bara försvinna bort från allt.

Han tänker att han inte vill det här mer. Och han tänker rymma. Eller han har redan börjat att rymma.

Men vart ska han gå? Han är i Skövde, och snart vill fosterpappan att

de åker hem till Örebro igen.

Och om bara ett par dagar ska han åka till Stockholm. Ny skola. Kanske nya mobbare, som inte tycker om zigenare. Fula och äckliga zigenare, som luktar skit.

Fast han är rom. Det är det enda rätta.

En knepig magkänsla säger att han inte längre har Amir som vän, bästa kompis.

Eller jo. Nej. Jo. Nej. Jo ...

Fast allt med Amir, alla tankar, känslor, och när han hör och ser honom – det gör så ont.

101 Sitter och gråter

Han sätter sig ner på ett nedfallet träd en liten bit från vägkanten. Fast han tänker inte på att han syns lätt från vägen. Men hans poäng är inte att gömma sig – utan bara att rymma.

Fast det kanske är lite samma sak. För när man rymmer behöver man nog också gömma sig.

Och tårarna kommer igen.

Han sitter här och gråter och gråter.

Efter en längre stund kommer en bil, Amirs familjs bil, sakta körande på vägen. Och den stannar framför Sten.

Basir och Amir kliver ur.

Sten reser sig upp och går iväg.

– Sten! ropar Basir. Vi tänka att vi kan köra dej hem till ... eller jag menar till Örebro.

Men Sten svarar inte. Han börjar springa.

Amir börjar springa efter Sten, men Basir hojtar till honom att avbryta.

Han säger att Sten nu är i en mycket

stor kris, och han behöver få respekt,
och få vara ifred, som han visar en vilja
om, med att springa sin väg.

102

Fosterpappan

kommer

Snart kommer fosterpappan i sin bil.

Han stannar till bakom Amirs familjs bil. Kliver ur och får all nödvändig information av Basir om läget med Sten.

Ove tackar för allt fint som de har velat visa och ge Sten, men att han nu tar över.

Han ska lugnt och fint söka upp Sten inne i skogen och försöka prata över honom till att vilja följa med till Örebro.

De har två ponnyhästar som han vet att Sten redan tycker om mycket. Och kanske kan dessa två hästar nu vara till lite tröst för honom.

Och Stens alla ras i livet, med alla

jobbiga händelser, kan nog inte bli så mycket värre nu.

– Ja, säger Basir. Det så mycket är som plågade och fortfarande plågar honom, och som måste han fortsätta stå ut med.

Fosterpappan nickar.

– Men hur kan vi hjälpa honom?

– Vi alla måste bara finnas där, stötta och ska vi vara en trygghet för honom.

103 Stanna ett par veckor till

Fosterpappan berättar att det är så mycket som nu påverkar och påfrestar på Sten. Inte minst att han ska resa vidare till ett permanent familjehem i Stockholm om ett par dagar.

Det ska nog säkert gå bra. Det är en bra familj med yngre barn.

Fast, nu när Sten verkar må så dåligt,

behöver de nog flytta fram flytten till det nya fosterhemmet.

Han berättar också lite om hur det fungerar, att Ove och hans fru Kerstin har ett huvudansvar för Sten och hans flytt till ett permanent familjehem.

De skickar inte vidare barn som är i dåligt skick och mår dåligt. Och om det inte går så bra i det nya hemmet, får de omedelbart komma tillbaka till dem i Örebro.

Basir och Amir tycker detta låter och känns mycket bra. Och detta känns tryggt att veta.

Ove ger Basir telefonnumret till

Stens nya familjehem i Stockholm. Det kan nog kännas bra för Sten om Amir ringer till honom även på det nya stället.

Amir säger inget om att han inte kommit fram då han har ringt till Sten i Örebro.

Det kan också vid ett par tillfällen ha varit problem med telefonlinjen, då en annan röst svarat lite mekaniskt och sagt att det inte finns någon abonnent på det här numret, eller så har en telefontråd gått av.

Fast vi vet att det är Sten som har börjat med att dra ur telefonjacken i hela huset. Han började med det efter

att Rickard hade åkt till sitt nya familjehem.

Detta som Ove vet om, men inte gjort någon sak av det hela. Han har förstått att Sten varit, eller fortfarande är, i en process med sig själv.

Och han förstår att Sten vill få bort allt som gör ont, men han vet inte hur.

104 Har skickat in en ansökan

– Du, en sak det är som jag nu vill ber dig om, att du säga till Sten. Jag har skickat en ansökan till socialförvaltningen, om ska jag få bli både vårdnadshavare och fosterförälder för Sten – men jag inte har fått svar ännu.

Fast det vara bara mindre än en vecka sedan jag skicka in denna ansökan.

– Ja, det ska jag säga till honom. Och du, det kan ta mer än en månad innan dom har behandlat din förfrågan. Och sedan ska det göras en utredning av dej, din fru och eran familj, om ni är lämpliga som familjehem för pojken.

– Sten fråga aldrig om det, och jag glömma berätta för honom.

– Jag ska framföra det till honom. Och jag tror att han kommer att förstå, ta det bra. Han är en mycket klok och förständig pojke.

Basir torkar en tår från ögat. Och

säger:

– Det är så synd om Sten mycket. Han är en sån olyckskorp. Men nu det inte väl kan bli så mera värre?

– Nej, säkert inte.

Basir och Amir önskar Ove lycka till med Sten. De säger hej då och kör iväg hem till sig.

105 Stens

beslutsamhet

Men så här långt kan sägas att myndigheterna i Sverige kommer att leta upp en släkting till Sten, som är lämplig som vårdnadshavare.

Fast detta kan komma att ta tid, flera månader.

För först ska de hitta en släkting som vill ta hand om Sten. Sedan utreda om

de är lämpliga att ta hand om honom.

Men fram till dess behöver han en akut familjehemsplacering, som den han är hos i Örebro.

Men här är det inte tänkt att han ska stanna längre än max en månad. Med det behöver han en permanent familjehemsplacering som han kan stanna hos fram tills eventuellt en släkting tar över.

Och här på vägen kan det bli en hel del krångel med problem, ifall att det inte fungerar så bra hos släktingen.

Men familjehemmet i Stockholm är utredd och godkänd av utredarna från socialförvaltningen. Så där i Stockholm

kommer allt hänga mest på hur vida Sten kommer att trivas där eller inte.

Men han vill inte fara vidare till familjen i Stockholm. Och de kommer och hämtar honom i Örebro om ett par dagar.

Fast, när det gäller att bo hos en dum släkting ... Nej, det vägrar han.

Aldrig att han flyttar till dumma släktingar, som han dessutom vet att varken mamma eller mormor tyckte om.

Ja, och det kan alla Sveriges socialtanter och -gubbar bara glömma.

Men det kanske måste bli så som myndigheterna vill och planerar. Eller

så kommer det annat i vägen, bra och positiva saker.

106 Sten vill
inte mer

Och möjligen blir det så att Sten helt enkelt går sin egna väg. När den dagen kommer, då vet han kanske vad han vill – eller möjligen mer vet vad han inte

vill.

Och han vill, som sagt, inte bo varken hos dumma släktingar eller hos några fosterföräldrar. Och då absolut inte hos några som inte ser honom för den han är.

Eller sådana som bara tar emot honom, ger honom en plats, för att de tjänar pengar på honom.

Eller att bo hos några som har egna problem – problem som alltså över-skuggar honom.

Nej, han ska inte behöva hålla tillbaka, ta ett steg tillbaka i sina behov med krav – för att en man i huset kanske

har missbruksproblem och kan bli våldsam när han har fått i sig några glas med alkohol.

Detta som Sten senare kan komma att få vara med om, som då också sänker honom ytterligare.

Nej, då kan det kvitta med allt.

Han vet dessutom att det finns flera i släkten som har alkoholproblem. Och som brukar bli bråkiga och som slåss. Det har mormor berättat.

Men han har fått nog av all skit: mobbare, död mormor, ännu mera tokig mamma, bästa kompis som gick upp i rök, och nu Rickard ...

Och nu finns bara ponnyhästarna kvar ... Men om två dagar försvinner även de. Eller det är mera han som försvinner från dem – till Stockholm.

Nej, nu räcker det.

Han kommer att rymma. Och inte bara en gång, utan flera, om så behövs.

För han vägrar att ta mera skit nu.

Och han vill inte behöva förklara varför han inte vill bo med några som bara räknar pengar eller som super och slåss.

Nej, det räcker nu.

FOSTER-

PAPPAN

107 Trygghet,

Värme och

Kärlek

Sten och fosterpappa, ute

86

Fosterpappan går i riktning mot skogen. Men han ropar inte efter Sten. Det kan jag se upp honom. Och han är säker på att Sten är på sin vakt efter om någon följer efter honom.

Snart ser han Sten. Pojken har satt sig ner på en större sten. Det ser ut som han har väntat in honom.

– Hej, min vän, säger Ove.

– Hej, svarar Sten tillbaka.

– Jag tror att jag förstår hur jobbigt du har det nu. Hela livet för dej är väl, typ helt upp-och-ner-vänt, så att säga.

Sten lyssnar, men säger inget.

– Du har haft oturen att förlora

mycket ...

Han hoppar över alla detaljer och pausar, ifall om Sten vill säga något.

– Men om du vill, så har du mej. Och min fru. Och dom andra barnen.

Sten lyssnar, men säger inget.

– Min fru och jag kunde inte få barn. Vi har försökt med allt. Men det blev inga små, söta, underbara ...

Sten torkar bort en tår från kinden.

– Min fru och jag byggde upp gården. Vi båda är mycket intresserade av djur. Vi började med att anordna ett sommarkollo för barn i din ålder. Och sedan flöt allt på med att vi blev ett

familjehem för två barn, också dom var i din ålder, när dom kom hem till oss. Fast dom är i dag vuxna, utflugna ur boet och har egna barn.

Sten bjuder på ett svagt leende.

– Men så en dag bestämde vi oss för att bli ett familjehem för barn som behövde akut placering. Och det har vi hållit på med i fem år nu.

Han gör en liten paus igen, ifall om Sten vill säga något.

– Vi får ett par barn varje månad som behöver en akut placering. Och det senaste barnet ...

– Det är väl jag, svarar Sten.

- Exakt!
- Men gillar ni zigenare då?
- Ja, vi gillar alla: mörka som ljusa.

Fast det är insidan som är viktig.

- Min kompis Amir ... Han är kurd.
- Ja, och svensk.
- Ja, en svensk kurd.
- Det går möjligtvis inte att få en liten kram? Jag gillar att kramas. Gör du?

Sten reser sig upp och ger Ove en kram.

De kramas länge.

108 Känner

lugn och

trygghet

Sten känner att det finns något i Oves kram, något som gör honom lugn och som får tårarna att stanna upp.

Efter en liten stunds kramande frågar Ove honom om han tycker om gården i Örebro.

– Ja, och hästarna. Och kaninerna och dom andra djuren.

– Men ditt rum då?

– Jo, det är fint. Och jag gillar blått.

– Vet du vad vi kan göra?

– Nä, vad då?

– Vi kan säga till ditt nya familjehem att du behöver ett par veckor till hos mej och min fru på gården i Örebro.

– Ja, gärna.

– Och som du vet, om det inte blir bra i ditt nya hem, då får du garanterat komma tillbaka till min fru och mej, och dom andra barnen som vi tar hand om.

- Ja, och det är bra.
- Det är, som du vet, för att du inte ska psykiskt falla tillbaka igen och må dåligt.
- Ja, och det är bra.
- Vet du, jag kan berätta om en händelse med en hund, som liknar händelsen med dej, och som hände när jag var ung. Och händelsen handlade om att hunden, min hund, Dino hette han, han behövde ett nytt hem.
- Ja, gärna, den vill jag höra. Vi kan åka nu, om du vill.
- Och vi kan stanna till på vägen och köpa godis.

- Ja, gärna. Eller glass?
- Vi köper både godis och glass.

HUNDEN

DINO

109 Liten valp

Sten och Ove, bil

I bilen på väg hem till Örebro äter de glass och godis. Och Ove berättar om sin hund Dino.

– Jag var bara sexton år när jag

flyttade hemifrån. Och jag hyrde en liten ett rum och kokvrå som var på vinden i ett tvåvåningshus.

Jag hade en tjejkompis som kände någon som hade en hund som hade fått flera valpar. Hon frågade mej om jag ville ha en valp, och den var gratis.

Jag tog emot en valp som fick heta Dino. Han var en blandrashund med flera raser i sig, fast mest labrador. Och han var jättefin, med ljusbrun päls och med en bred, mörkbrun rand längs med ryggen.

Dino var mycket busig. När jag behövde lämna honom själv hemma,

kanske för ett par timmar, slängde han runt saker i lägenheten. Det kunde vara skor, skurhink, sopborste eller annat hårt som han bet tag i och smällde runt med så det smäll i hela huset.

En dag fick min hyresvärd nog och sa till mej att antingen så flyttar hunden, eller vi båda.

Han bodde i en lägenhet under min lilla etta.

Jag sa till honom att vi båda flyttar.

110 Busade

ännu mer

– Jag flyttade in i en lite större etta på första våningen i ett hus lite längre bort.

Och där busade Dino och förde oväsen ännu mera när han var lämnad själv i lägenheten för någon timme.

Han tyckte inte om att vara ensam.

Han rev med sina klor mot ytterdörren, för att visa sitt missnöje med att

vara lämnad ensam.

Jag försökte få honom att sluta busa och bråka runt i lägenheten och väsnas när jag var borta. Och jag ställde en fåtölj framför ytterdörren. Kanske skulle den kunna hindra honom från att ge sig på dörren.

Men då gav han sig på fåtöljen istället, och rev och bet sönder den.

Jag tänkte att kanske hellre att han gav sig på fåtöljen än dörren, för med dörren väsnades det mer.

Fast nästa gång slutade han bråka med fåtöljen och gav sig på väggen vid sidorna av dörren. Han rev sönder

tapeten.

Och när jag var hemma brukade jag ibland busa lite med honom. Jag lyfte upp honom i famnen, gick några kliv mot sängen och hystade upp honom halvhögt i luften och lät honom falla ner mjukt i min säng.

Jag var aldrig hårdhänt eller våldsam mot honom. Vi bara lekte och busade lite. Och det kändes hela tiden som att han tyckte det var kul.

111 Liten

Olycka

– En annan gång när vi var i en park en liten bit hemifrån så brukade jag springa omkring med honom, och han var lös. Jag kastade också pinnar som han hämtade.

Men en gång sprang han efter en cyklist. Det var en man i femtioårsåldern. Och han cyklade omkull. Han

rev upp sina byxor.

Jag bad honom om ursäkt och kopplade Dino. Han förlät oss, men ville ha pengar till nya byxor. Och det fick han.

På kvällar och helger när jag var ute med mina kompisar brukade jag ha med mej Dino. Fast för det mesta var vi då bara ute eller hemma hos någon.

112 Behövde ett nytt hem

– Tiderna förändrades så att jag behövde lämna Dino ensam under hela dagar hemma i lägenheten, medans jag var på mitt arbete.

Jag tyckte snart synd om honom och satte ut en annons i tidningen. Jag ville skänka bort honom till någon kärleksfull person som ville ta hand om

honom.

Han var nu ett och ett halvt år gammal.

Ett par från en grannkommun hörde av sig och ville ta hand om honom.

Jag sa att han var snäll men mycket busig och krävde mycket uppmärksamhet.

Men innan dom åkte iväg med Dino i bilen sa jag till dom: om dom ångrade sig och inte längre ville ta hand om Dino, ville jag få tillbaka honom. Och då kunde jag leta efter ett nytt hem åt honom.

Det dröjde ett par månader, men så

hörde paret av sig och ville att jag tog tillbaka Dino. Han var alldeles för bråkig och busig för dom. Dom orkade inte med honom.

Dino var hos mej igen och under en månad.

113 Ännu ett nytt hem

– Men nu var det en bekant till bekanta som hade en vuxen son, men som var lite förståndshandikappad, och mycket ensam, som behövde sällskap och någon att ta hand om. Denne man var också mycket snäll.

Jag gav bort Dino till mannen, och när Dino för en andra gång blev lämnad

av mej kändes det mycket svårt och ledsamt.

I bilen, som Dino blev hämtad i, hoppade han oroligt runt i baksätet och gnydde. Denna gång skällde han inte. Han var bara orolig och säkert för-
tvivlad över att vara i någon främlings bil. Det var den förståndshandikappade mannens pappa som körde bilen.

Nu gråter Ove.

Sten blir förvånad, nästan chockad. Och nu börjar också han gråta. Han gråter för att Ove gråter.

– Förstår du, Sten, jag har den där bilden framför mej, av Dino innanför

bilens bakruta, än i dag.

Och jag har så många gånger ångrat detta beslut att lämna bort honom en andra gång.

Fast jag vet att han fick det bra där hemma och att den förståndshandikappade, unge mannen, tog hand om honom på bästa sätt.

För själv hade jag inte tid att ta hand om honom, då jag behövde vara på mitt arbete hela dagarna.

Och jag sa också till dom att dom fick lämna tillbaka honom om dom ångrade sig.

Ove torkar sina tårar på jackärmen.

– Men dom ångrade sig inte, säger Sten. Dino fick det säkert jättebra där.

– Ja.

Sten tar initiativ att klappa Ove på axeln. Som alternativ för en kram.

Ove svarar med att sträcka fram handen.

Sten tar hans hand i sin.

114 Försöker

trösta

– Och du, ni har två jättefina hundar på gården i Örebro, säger Sten i ett försök att trösta.

– Ja, Pluto och Snobben är fina labradorer.

– Och kaninerna och katterna är fina.

– Ja.

– Och fåren och getterna.

- Ja.
- Och alla andra djur på gården.
- Ja, och du tycker också om djur, hör jag.
- Ja, Dandy och Pompe är fina, och dom stora hästarna. Men tror du att dom har hästar och hundar där som jag ska bo senare?
- Nej, jag vet faktiskt inte. Men vi kan kolla upp det.
- Men om dom inte har det, då vill inte jag bo där.
- Nej, jag förstår. Och då får dom leta upp ett nytt ställe, med djur.
- Ja ...

– Fast du kanske kan ge det nya stället, hemmet, en ärlig chans.

– Ja, kanske.

Sten mår bättre nu och det känns okej att åka tillbaka till Örebro. Fast det blir lite tomt och ensamt när inte Rickard är där.

115 Trött och sömnig

De kör i bara fem minuter innan de kommer fram till en kiosk.

De äter glassen utanför kiosken, köper godis, och fortsätter bilfärden hem till Örebro.

Efter bara fem minuter i bilen somnar Sten och sover hela vägen hem till gården.

När Ove har parkerat bilen, på en skuggig plats, knäpper han loss Stens säkerhetsbälte. Och han vevar ner sidorutan för att släppa in luft.

Nu får Sten sova fram tills han vaknar. Han behöver sova, och bli människa igen. Inte minst behöver han sova bort de trista skuggorna runt ögonen.

Inte heller någon annan på gården väcker honom.

Han sover i tre timmar i bilen. Och när han vaknar är han både hungrig och törstig.

Men han har tur när det snart

vankas kvällsmat.

Och efter kvällsmaten, går han till stallet och tittar till ponnyhästarna.

De gnäggjar och hälsar på honom när han kommer.

Efter stallet går han till Rickards rum och spelar TV-spel.

Men så blir han så trött och sömning igen. Han lägger sig ner på Rickards säng och somnar.

TV:n står på och lyser upp rummet. Fast Kerstin och Ove stänger snart av den, då de kommer för att säga godnatt.

Sten sover tungt hela natten. Och han har mycket sömn att ta igen.

LITE MER

OM MIG

Skriva böcker

Jag Roy Panen tycker det är kul att skriva böcker. Och att släppa fantasin helt fri gör det ännu roligare.

När jag skriver på en boktext har jag som oftast tidigare funderat och tänkt mycket kring handlingen i boken.

Och bra idéer får jag när jag är ute på promenader i naturen, eller har ett tråkigt jobb att utföra på mitt arbete.

Och när jag kommer hem, på kvällen, försöker jag tänka fram text för alla mina tankar och funderingar kring handlingen i boken.

Lärare och snickare

Jag är utbildad lärare i svenska och svenska som andraspråk på gymnasienivå.

Men innan jag blev lärare var jag snickare: byggnadssnickare, möbelsnickare och maskinsnickare.

Och som lärare arbetade jag i grundskolans årskurser 4-9. Jag undervisade i svenska, svenska som andraspråk, särskilt undervisningsstöd för elever med särskilda behov, biblioteksansvarig, och som obehörig slöjdlärare.

Det blev för jobbigt att vara lärare, så jag valde att sluta. Jag gick tillbaka till mitt tidigare yrke som snickare.

Gratis böcker

Lite senare började jag skriva böcker.

Och jag startade ett eget bokförlag.

Fast det har gått lite trögt med bokförsäljningen och utlåningen.

Det är svårt att hitta nya läsare. Fast jag tycker själv att alla mina böcker är intressanta och spännande, och borde nå ut till många läsare.

Jag vill och önskar ha många läsare. Och jag fick idén om att själv distribuera/dela ut mina böcker på min hemsida panen.se, för gratis läsning och lyssning.

Alla som vill får läsa och lyssna på mina böcker – GRATIS.

Ge ett bidrag

Den som vill och kan får gärna ge ett bidrag till mitt bokförlag, kanske en tia eller mer. På panen.se finns ett postgironummer till min bank, om man vill skänka en slant.

Tusen tack till dig, på förhand.

Skriva på heltid

Jag skriver böcker på min fritid, men vill så gärna börja skriva på heltid. Fast när jag går i pension 2031, då blir jag nog en glad pensionär och kan skriva böcker 24/7.

Nu vet du lite mer om mig.

Ha det gott och ta hand om dig.

Kramar från din vän

Roy Panen